

Thất Tịch đôi ta

Contents

Thất Tịch đôi ta	1
1. Mở Đầu	1
2. Kết	3

Thất Tịch đôi ta

Giới thiệu

Chỉ là chuyện nhỏ về cặp đôi nam nam vào những đêm Thất Tịch. .

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/that-tich-doi-ta>

1. Mở Đầu

Mọi thứ diễn ra quá nhanh, chỉ qua một đêm, em mất tất cả, em mất bố, mẹ, đứa em gái, và cả chú chó Alice cũng mất...

Không có gì cả, em hoàn toàn trắng tay.

Ngay khi ý niệm ấy hiện lên trong đầu em, anh đã đến, đã đến bên em, cảm ơn anh.

Như vậy người thân cận nhất bên em chỉ có một là anh, và người em yêu nhất cũng chỉ có một, vẫn chính là anh.

Thời gian làm con người ta quên đi mọi thứ.

Em không thể nhớ chúng ta gặp nhau thế nào, chúng ta thế nào lại yêu nhau, em cho rằng đó là tiểu tiết trong câu chuyện tình đôi ta, không đáng nhớ, em quên rồi.

Nhưng mà, thời gian ấy, nó đúng là đã làm em quên đi nhiều điều, nhưng chỉ là “nhiều điều” thôi, không phải tất cả.

Cái đêm em mất gia đình, là đêm thất tịch.

Hai năm sau, vẫn đúng đêm thất tịch, em có được anh.

“Anh là Ngưu Lang, thì bây giờ em có chịu làm Chức Nữ của anh không?”

Em có hơi bất ngờ, hơi bất ngờ thôi... chỉ vì khoảng thời gian 2 năm bên nhau, em thăm biết anh có ý với em.... em cũng vậy mà.

Khi đó, em chỉ nhìn lên bầu trời kia, vu vơ chọn đại một vì sao làm mục tiêu mà ngắm, nói: “Em là con trai, sao mà là Chức Nữ được cơ chứ.”

Một hồi lâu, anh chẳng nói gì... em cho rằng anh...

“Anh vừa tra google rồi nha, thật ra Chức Nữ là nam giả nữ!”

Thuận tay đang cầm quyển sách, em cố tình ném trượt anh, cười nói.

“Bóp méo sự thật là không tốt, ắt bị trừng phạt.”

Anh lợi dụng em không phòng bị liền chớp tới, hôn nhẹ lên trán em, rồi chậm chạp di chuyển đôi môi ấy xuống vụng về đặt lên môi em chiếc hôn nhẹ.

Thất tịch năm tiếp theo, anh dắt tay em dạo quanh công viên trước mọi ánh mắt không mấy thiện cảm.

Sao anh lại hiểu em đến thế? Sao khi em len lén muốn rút tay ra anh liền nói.

“Ghen ghét chính là đồng nghĩa với ghen tỵ, họ ghen tỵ với tình yêu chúng ta.”

Chỉ vậy thôi anh đã đánh tan mọi ái ngại trong em, mặc dù em hiểu sự thật không phải như lời nói ấy.

Nhưng em vẫn ngoan cố tin.

Trải qua hai năm nữa, đêm thất tịch tiếp theo, anh đưa em đến gặp mặt cha mẹ anh.

Mới đầu mẹ anh cười cười, cho rằng anh nói đùa, nhưng ngay khi thấy anh tỏ rõ thái độ nghiêm túc, lập tức sắc mặt trầm lại. Bố anh mới đó ngồi yên trên sofa đọc báo vậy mà hậm hực vợ ngay chiếc gạt tàn, hướng em mà ném tới.

Anh quả thật nói lời giữ lời, anh từng nói: “Anh mãi bảo vệ em.” vậy nên ngay trong lúc ấy, anh vội vàng ôm chầm lấy em đỡ lấy chiếc gạt tàn hung bạo đang phi đến.

Máu chảy dài trên trán, anh không lau đi, anh chỉ dịu dàng dùng đôi bàn tay ấm áp kia xoa xoa lưng trần an em rồi hướng cha mẹ cúi đầu xin lỗi.

Trên đường đưa em về nhà, em cứ khóc mãi thôi.

Đến cửa nhà rồi, em vẫn chưa ngừng khóc, anh cứ luôn miệng dỗ em, nhưng anh xem, anh cũng khóc đó thôi!

“Em đã bảo rồi mà... Chức Nữ không phải con trai...”

Anh gấp gấp vòng hai tay qua eo, ghì chặt lấy em trong lòng, tựa cằm lên đầu em, thủ thủ.

“Thì anh có phải là Ngưu Lang đâu. Em là người anh yêu, anh là người yêu em.”

Yêu anh đến chết mất! Hai chúng ta cứ ôm nhau như vậy, truyền hơi ấm cho nhau, cảm nhận sâu sắc nhịp đập của nhau.

Rồi năm tiếp theo, vẫn đêm thất tịch. Đến lượt em đưa anh gặp mặt gia đình.

Cúi đầu trước ba di ảnh, chúng ta thành tâm khai báo, từ tận đáy lòng vẫn không nguôi đi niềm vui sướng.

“Cám ơn cô chú đã sinh ra em ấy - báu vật của cháu,”

Em len lén véo nhẹ ót anh, anh phối hợp kêu la oai oái, rồi hai chúng ta nhìn nhau mỉm cười.

Em không nhớ rõ là bao năm, chỉ biết rất lâu sau, một lần nữa vẫn vào đêm thất tịch, anh lại dẫn em gặp mặt cha mẹ.

Lần này khác rồi, ngay khi bước vào nhà, em oai phong dang hai tay chắn trước người anh, em muốn bảo vệ anh!

Thì, nghe được tiếng cười khe khẽ của mẹ anh, thấy tiếng “xoạt” mở trang báo tiếp theo của bố anh.

Đêm ấy, không có lời sỉ mắng nào cả, cũng chẳng có chiếc gạt tàn cứng ngắc phi đến.

Chỉ có bốn người ngồi bên bàn ăn, lặng lẽ gấp rau thịt cho nhau.

Mẹ anh vươn tay đến, em sợ hãi nhắm tịt mắt lại, bà liền hạ mi, tiếp tục vươn tay đến, nhưng nhẹ nhàng đặt lên vai em. Bà nói nhỏ.

“ Bao năm qua, cô chú cũng đã hiểu rồi. Cô mong hai đứa mãi ở bên nhau, hạnh phúc của con cái cũng chính là hạnh phúc của cha mẹ... cô hiểu rồi, cô đây, cô khi ấy quá xúc động, cô... cô...”

Cầm lấy đôi tay gầy guộc của bà, em cố gắng chà sát truyền đến hơi ấm.

Em mím ướm lắm, mẹ anh viền mắt mới phấp phồng đỏ mà em đã.... lệ rơi đầy mắt.

Anh khi đấy thản nhiên đi qua cười ha hả, quay sang nói với bố mình: “Xem mẹ chồng, con dâu diễn lại cảnh phim lúc 8 giờ kia.... hahaha...”, bố anh theo đó cũng nhếch nhếch khóe môi.

Mẹ anh cùng em không hẹn mà cùng phi ánh mắt dao kéo tới làm hai người khẽ ho khan rồi im lặng.

Em hạnh phúc chết mất!

Chúng ta dung dăng dung dẻ qua đất Mỹ kết hôn, hôn lễ được tổ chức vào ban đêm, vâng, em nhớ rõ rằng chính là đêm thất tịch trước sự chứng kiến của bạn bè, cha mẹ... em chắc chắn cha mẹ em trên thiên đàng cũng đang theo dõi đám cưới của chúng ta!

Em hạnh phúc chết mất!

2. Kết

Chúng ta gặp nhau vào một đêm Thất Tịch, anh tỏ tình em vào đêm Thất Tịch, chúng ta qua Mỹ cưới nhau cũng vào đêm Thất Tịch.

Nhận nuôi một đứa con vào ngày Thất Tịch.

Nhưng mà anh à?

Anh.... Anh.... Tại sao hả anh??

Anh nói anh đi mua quà tặng em kỉ niệm hai mươi năm ngày cưới, mua quà tặng con trai mừng sinh nhật, là vào ngày Thất Tịch đấy!

Anh nói anh đi nhanh sẽ về mà??

Đêm muộn rồi.

Anh xem, bây giờ đồng hồ điểm mười giờ ba mươi phút rồi anh ơi! Một tiếng ba mươi phút nữa sẽ kết thúc đêm Thất Tịch này! Sao anh mãi chưa về???

Ôi may quá! Kim dài, kim ngắn chỉ đúng số mười hai, anh hấp tấp chạy vào nhà ôm chầm lấy em và con... Ôi hạnh phúc quá...

Thế mà...

Tiếng chuông điện thoại réo lên khiến em tỉnh, nhìn đồng hồ bây giờ là mười một giờ ba mươi phút... Ra vừa nãy là mơ.

Nhìn màn hình điện thoại! A! Là anh gọi đến!

Em vội vã nhún trả lời, bên kia truyền đến chất giọng trầm lạnh.

“Alo....Anh có phải là người thân của.... hiện tại... tai nạn..... bây giờ anh.... bệnh viện....”

Cái câu nói ấy cứ vang vẳng trong đầu em. Như một thằng điên, em vịn hết tốc lực chạy đến bệnh viện, ôi chân em muốn rời ra, xương cốt muốn nứt gãy cả thấy!

Đến rồi, đến rồi, hồng hộc chạy đến, may mà bố anh nhanh tới đỡ lấy, không em đã nằm vật xuống nền gạch lạnh lẽo.

Ôi một chết em, em điên rồi! Có xe mà lại quên mất!

“Anh... anh... ấy... ha... ha...”

Mẹ anh dịu dàng xoa xoa lưng em, giúp em điều chỉnh hô hấp, em nhìn bà, cầu xin một câu trả lời.

“Nó... đang ở trong kia.. con... vào đi.”

Được bố anh đỡ lấy, em cố lết từng bước chân nặng trĩu vào phòng bệnh, trắng... một màu trắng...

.... Thế nào... thế nào có thể trắng quá vậy? Trắng đến nỗi em tưởng mắt mình chỉ có thể nhận biết được màu trắng!

“Anh... anh ấy đâu rồi bố, mẹ?”

Mẹ anh ôm mặt đi ra ngoài, đi đến cửa thì khụy xuống, bà lấy tay che miệng kìm nén tiếng khóc, bố anh mím chặt môi, cái gì cũng không nói, dìu em đến bên chiếc giường trắng, để em ngồi lên chiếc ghế ngay đó rồi đưa mẹ anh rời đi.

Em nhìn chiếc giường. Phòng đã trắng, cái gì cũng trắng mà anh khi không lại lấy mảnh vải cũng trắng trùm kín người thế này sao em tìm được a!

“Ngộp thở đấy, anh bỏ ra xem nào.”

Em lặp lại câu đó tận khi lạc cả giọng mới dừng.

Đến khi mắt em sưng đỏ lên thành một cục sưng chừng bơm thêm chút khí liền nổ tung, cổ họng em ứa khô khóc... em... em mất cả giọng... cứ há miệng ra... mà cái gì cũng không nói ra được.

Vươn tay chạm đến một góc vải, toan kéo ra để nhìn gương mặt anh mà em chợt dạt thu lại, cười, em dùng chút lực yếu kéo cái cánh môi nhếch lên để cười đấy, ôi ô cái đáng cười méo mó đến thảm hại, ôi ô em thất bại trong việc kìm nén khóc rồi... ôi ô ôi ô em khóc như con nít đây này!!

Anh còn không mau dỗ em!!!!

Anh hết thương em rồi à????

Em khóc, anh không dỗ em càng khóc to, khóc nữa, khóc thảm hại hơn, khóc đến khi ngất.

Anh ấy, anh nhớ không?

Em biết anh từ nhỏ đã thông minh, trí nhớ siêu phàm, giỏi hơn em là cái chắc, cái gì cũng nhớ mà!

Em thì không nhớ được nhiều, em không thể nhớ chúng ta gặp nhau thế nào, chúng ta thế nào lại yêu nhau, em cho rằng đó là tiểu tiết trong câu chuyện tình đôi ta, không đáng nhớ, em quên rồi. Em chỉ nhớ được những kỉ niệm đôi ta tạo nên trong từng đêm thất tịch.

Kỉ niệm vui thì nhiều, buồn cũng không ít. Nhưng mà cái kỉ niệm Thất Tịch anh đem đến hôm nay, không vui đâu, cực kì không vui đâu.

Đau chết em.

“Anh à, đêm nay là đêm Thất Tịch, em ngủ lại đây nhé?... Ôi trời, anh chẳng nói gì tức là đồng ý hả? Nhưng mà con chúng ta còn nhỏ lắm, sao ngủ ngoài này được, để em xem xem thế nào mới vện cả đôi đường đây...”

Mẹ anh đặt bó hoa cúc trắng xuống, ngẩng nhìn nụ cười anh... trong di ảnh....

Ngồi xuống ôm lấy em mà khóc.

Rồi vào một đêm Thất Tịch khác, đêm ấy em tổ chức sinh nhật mừng con trai chúng ta tròn hai mươi tuổi, nó dẫn bạn trai về ra mắt, ôi hết như cảnh ngày xưa của chúng ta ấy!

Em giả vờ cau mày chán ghét mà nó đã khóc cả một dòng sông, bố với mẹ chúng ta nói mãi mới chịu tin là em trêu.

“Bố à, bây giờ...”

“Ừ, bây giờ cùng nhau ra nói với bố lớn con biết tin này nhé!”

Ngày thất tịch - Ngày anh tỏ tình em - Ngày chúng ta kết hôn - Cái ngày anh bước ra khỏi cuộc đời em.

Gì chứ, mình anh ở dưới đó cô đơn em biết chứ! Sao em nỡ để anh cứ cô đơn mãi được!

Anh là người cứu em khỏi đầm lầy đen tối, anh là người đã đến bên em, cho em tất cả mọi thứ.

Anh à, ráng chờ em nhé, thêm vài ngày Thất Tịch nữa, em cũng sẽ đến bên anh.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/that-tich-doi-ta>